

Senaste året har jag varit nödd att använda mej av sjuktransporter många gånger. Alla chaufförer jag åkt med har varit trevliga och lätta att prata med. Väldigt många kommer från andra länder och man hinner få veta en hel del om hur det är för dem att leva här.

En del har det tufft. Många har fysiska problem kanske relaterade till arbetet eller skador sedan tidigare. Ofta har de dåliga erfarenheter av vårdparaten här och har inte fått den hjälp de behöver. Att sitta still och köra bil långa arbetspass är nog inte det bästa för kroppen, men kanske det enda jobb som står till buds.

Att vara ensam försörjare av en stor familj där frun kanske inte talar det nya språket och kan bidra till försörjningen, barnen jämför sig med bättre lottade kompisar och bostaden man hyr är extra dyr måste också bidra till att allt kan kännas frustrerande.

Några av mina chaufförer är ändå riktiga skämtare och med andra kan man prata om bilar,

politik, bostadsbyggande, sjukvård, skola, livs-åskådning ... ja, allt som rör livet och världen.

Många av dessa chaufförer får nog också goda inblickar i hur vi infödda svenskar lever och hur våra familjeförhållanden ser ut.

De som skjutsar oss som är äldre kan få erfara att det är stor skillnad på hur gamla behandlas av yngre anförvanter. Förarna kommer från länder där man måste ta hand om sina gamla inom familj och släkt och nu får de höra hur vissa gamlingar kanske aldrig träffar sina barn och barnbarn och att utflykterna till vårdinstanserna är deras enda tillfällen till mänskliga kontakter.

Taxiresan hem till dörren kan bli så mycket mer än bara en färd från A till B. Ett möte mellan människor, utbyte av tankar, förståelse för andra och nya insikter. Det enda som behövs är att man vågar öppna munnen.

Inger Klintberg Danielsson 23-08-19

